

Első fejezet

Hatalmas, narancssárga nap ragyogott előttük; sugárzásának erejét csak a nagy távolság és az űrhajó automatikus védőpajzsa csökkentette valamelyest. Körülöttük a világűr sötét, végtelen mélységében szétszórva parányi fehér csillagok milliárdjai izzottak. Közvetlenül a hajó alatt a Myrkr bolygó Északi Nagyerdőjének nyugati szegélyén már közeledett a hajnal.

Az erdő néhány lakójának utolsó hajnala.

Pellaeon, a *Chimera* birodalmi csillagromboló kapitánya az irányítótorny ablakából figyelte, ahogy a felszíni csapatok arcvonala egyre közelebb húzódik a célterülethez. Tíz perccel korábban a gyűrű bezárult, és jelentés érkezett odalentről, hogy az előkészítő hadmozdulatokat befejezték. A *Chimera* egy órája biztosította az ostromzárát, mindenki a támadási parancsot várta.

Lassan, szinte lopva, Pellaeon oldalra fordította a fejét. Mögötte, kissé jobbra, Thrawn főadmirális a parancsnoki székben pihent; kékes árnyalatú arca kifejezéstelennek tűnt, ragyogó, vörös szeme a beérkező jelentéseket tanulmányozta, melyek papírcsomói már halomba gyűltek széke körül. Szótlanul, szinte mozdulatlanul ült a felszíni csapatok utolsó jelentése óta, dacára annak, hogy a parancsnoki híd személyzete már nyugtalanodott.

Pellaeon régen felhagyott a meddő kísérletezéssel, hogy megkísérelje Thrawn döntéseinek lényegét előre kitalálni. A tény, hogy a császár Thrawnt nem teljesen humán származása ellenére is a tizenkét főadmirális egyikévé nevezte ki, már önmagában is bizonyította képességeit, annál is inkább, mert a császár

közismerten erős faji előítéletekkel viseltetett hasonló ügyekben. Sőt mióta Thrawn a *Chimera* parancsnoka lett, és tevékenységét rögtön a Birodalmi Flotta újraszervezésével kezdte; nos, Pellaeon nemegyszer tapasztalta a főadmirális hihetetlen stratégiai képességeit. Bármi célja legyen is a támadás késleltetésével, Pellaeon biztosan tudta, jó oka van rá.

Lassan visszafordította fejét, mozdulata azonban így sem került el a főadmirális figyelmét.

– Van kérdése, kapitány? – Thrawn kellemesen zengő hangja egy pillanatra félbeszakította a parancsnoki híd személyzetének pusmogását.

– Nincs, uram.

A ragyogó szempár végigmérte Pellaeont, aki felkészült a büntetésre. Azonban Thrawn nem élt afféle kegyetlen módszerekkel, amelyek a legendás nagyurat; Darth Vadert jellemezték.

– Bizonyára csodálkozik, miért nem támadunk – kérdezte udvarias hangon a főadmirális.

– Valóban, uram. Minden egységünk készen áll.

– A katonai erőink igen – bólintott Thrawn. – Ám a megfigyelők, akiket Hyllyard Citybe küldtem, még nem.

– Hyllyard Citybe? – pislogott Pellaeon.

– Igen. Valószínűtlennek találtam, hogy egy olyan ravasz ember, mint Talon Karrde felépítsen egy bázist az erdő közepén anélkül, hogy komoly kapcsolatot tartana fenn a környezetével. Hyllyard City túl messze fekszik ahhoz, hogy ott bárki is közvetlenül tudomást szerezhessen a támadásunkról, a városban tapasztalható bármily feltűnő tevékenység elvezet minket a titkos távközlési rendszerhez, ezen keresztül nyomára bukkanhatunk Karrde kapcsolatainak, s felgöngyölhetjük a szálakat, végül megtalálhatjuk őt magát is.

– Értem, uram – felelte Pellaeon összeráncolt homlokkal. – Ezek szerint nem kívánja Karrde egyetlen emberét sem élve elfogni.

A főadmirális elmosolyodott.

– Éppen ellenkezőleg. Azt szeretném, ha az embereink elhagyott, üres bázist találnának.

Pellaeon futó pillantást vetett a félig megvilágított bolygóra.

– Ebben az esetben, uram minek támadjuk meg?

– Három okból, kapitány. Először is, mert mint minden ember, Talon Karrde is elkövethet néha hibákat. Remélhetőleg a gyors kiürítés izalmában hátrahagy egy néhány fontos nyomot. Másodszor, mint említettem, a bázis elleni támadás elvezet bennünket a Hyllyard Cityben kiépült kapcsolatához. Harmadszor pedig, lehetőséget ad csapatainknak a felszíni hadmozdulatok gyakorlására.

A ragyogó szempár Pellaeonra meredt.

– Ne felejtse el, kapitány, már nem az a célunk, hogy az ellenség utóvéd egységeivel csatározgassunk, mint azt az elmúlt öt év során. Mióta megszereztük a Tantiss-hegyet és a néhai császár Spaarti hengerkészletét, ismét miénk a kezdeményezés. Hamarosan megindítjuk a harcot, hogy bolygókat szerezzünk vissza a lázadóktól, ehhez pedig legalább annyira képzett felszíni haderőre van szükségünk, mint amilyen a flotta állománya.

– Megértettem, főadmirális úr – hajtott fejet Pellaeon.

– Helyes. – Thrawn ismét a monitor fölé hajolt. – Elérkezett az idő. Adjon jelet Covell tábornoknak a támadás megkezdésére.

– Igen, uram – vágta rá Pellaeon, és visszatért a helyére. Ellenőrizte a műszereket; bekapcsolta a kommunikátort – szemek sarkából látta, hogy Thrawn is aktiválja a magáét. Talán a kémeinek küld üzenetet Hyllyard Citybe.

– Itt a *Chimera* – tagolta Pellaeon. – Kezdjék meg a támadást!

– Értettem, *Chimera* – felelte Covell tábornok sisakmikrofonján keresztül. Vigyázott, hogy a megvetés, amit érez, ne csendüljön ki hangjából. Megint a szokásos eset, ahogyan előre sejtette is. Az ember végigcserkészi az erdőt, mint valami hüllyegyerek, lehozza a felszínre a csapatait meg a járműveket, aztán vár, amíg a flotta tisztjei makulátlan egyenruhájukban, a csillogó úrhajójuk átkozottul tiszta felszínén befejezik végre a teázást és kiadják a támadási parancsot.

Nos, helyezték magukat kényelembe, gondolta gúnyosan a magasban lebegő csillagrombolóra tekintve. Vajon Thrawn főadmirális igazi eredményt vár, vagy csak show-műsort szeretne

látni a pénzéért? Közelebb hajolt a műszerfalhoz, és helyi frekvenciára kapcsolta a kommunikátort.

– Covell tábornok valamennyi egységnek: megkaptuk a zöld jelzést, indulunk.

A visszajelentések nyomban megérkeztek; az AT-AT lépegető acélváza enyhén megremegett, és a jármű nehézkes mozdulatokkal megindult az erdőn keresztül a tőlük nagyjából kilométernyire elhelyezkedő tábor felé. Előttük olykor feltűnt egyik vagy másik apró AT-ST felderítő lépegető; ezek kettesével, egymást biztosítva cirkáltak az AT-AT előtt; rejtőzködő ellenséget és csapatokat kutatva.

Nem mintha az efféle gyerekes trükk bármit is segíthettek volna Karrdénak. Covell a birodalmi haderónél leszolgált évei során több száz felszíni támadást vezetett, tökéletesen ismerte az általa irányított harci gépezetek lehetőségeit.

A monitoron felragyogott a hadmozdulatok modellje, a vörös, fehér és zöld pontok az AT-AT, AT-ST és egyéb harci járművek helyzetét jelezték, amint egyenletesen nyomultak előre Karrde tábora felé. Jó, de mégsem tökéletes. Az északi AT-AT egység, és a hozzá tartozó harci járművek kissé elmaradtak a támadó éktől.

– Kettes egység, zárkózzon fel! – utasított.

– Mindent elkövetünk, uram – hangzott a válasz gyengén, mintha jóval távolabbról érkezne; mivel a Myrkr magas fémtartalmú növényzete jelentősen leárnyékolta az adást. – Vastag indákkal átszótt terepen haladunk, és ez sajnálatosan lassítja a felderítőinket.

– Az AT-AT-k haladását nem gátolja?

– Nem, uram; de szeretném összetartani az egységet.

– A zárt alakzat kitűnő szempont az akadémián végrehajtott manővereknél, őrnagy – vágott közbe Covell –, de nem vesélyeztetheti egy átfogó hadmozdulat sikerét. Ha az AT-ST-k nem képesek lépést tartani, hagyja hátra őket.

– Értettem, uram.

Covell megszakította a kapcsolatot. A főadmirálisnak legalább egy dologban igaza volt: a csapatoknak rengeteg harcá-

szati gyakorlatra lesz még szükségük, hogy megfeleljenek az elvárásoknak: egyelőre tapasztalatlanok. Közben az északi egység alakzata átszerveződött, néhány harci jármű előrenyomult, őket követték a lépegetők; az AT-ST-k pedig a hátvédet alkották.

A műszerfal figyelmeztető jelzése tudtukra adta, hogy a tábor közelében járnak.

– Jelentést kérek! – parancsolta a jármű legénységének.

– Minden fegyver bevetésre készen – jelentette a lövegkezelő, a célkereső képernyőre meredve.

– Ellenállásnak nyomát sem látom – tette hozzá a vezető.

– Legyen óvatos! – figyelmeztette Covell, majd átállította a frekvenciát, és kiadta a parancsot: – Minden egységnek: rajtaütés!

És áttörve a sűrű növényzeten, az AT-AT előrenyomult a tábor övező tisztásra.

Lenyűgöző látvány volt, amint az erdőt borító hajnali félhomályból egyszerre négy AT-AT tört elő, lábaik körül AT-ST-k és más kisebb harci járművek sürgölődtek, fűgén körbevéve a sötét épületeket.

Covell tekintete végigfutott az érzékelők kijelzőin. A bázison két energiaforrás továbbra is működött; az egyik a központi épületben, a másik valamelyik külső barakkban. Ennek ellenére célfelderítő sugaraknak, fegyvereknek vagy erőternek nyoma sem látszott. A műszerek jelezték, hogy a külső épületben nincs élőlény. Ezzel szemben a központiban...

– Húsz nyüzsög a fő épülettömbben, tábornok úr – jelentette a négyes számú AT-AT parancsnoka. – Mindannyian a központi részben.

– Azt persze nem jelentik, hogy emberi lények-e – mormogta Covell járművének vezetője.

– Talán álcázó berendezésük is akad – morogta Covell kibámulva az ablakon. Még mindig nem észleltek mozgást a táborban. – Nézzük meg közelebbről! Támadó egység, előre!

A csapatszállító járművek ajtaja kivágódott, mindegyikből nyolc katona ugrott elő, sugárfegyvereiket testpáncéljukhoz szerítve. Négy-négy azonnal megfordult, hogy hátulról biztosítsa

a többiek előrenyomulását a sötét épületek közé. Mindannyian fedezékbe húzódtak, várták, míg társaik is elfoglalják helyüket. Jó évszázados taktika volt ez, Covell mégis előszeretettel alkalmazta dzsungelharc esetén. Most itt a lehetőség, hogy a katonák is alaposan kitanulják minden fortélyát. Egymást váltva fedezéktől fedezékig szaladtak, így közel érve meg a főépületet. Közben a kisebb csoportok kettéváltak, és átkutatták azt a terepszakaszt, amit a többiek maguk mögött hagytak. Az elől haladók elérték a központi épületet; vakító fények világították be az erdőt, amikor betörték az ajtót. Apró zavar támadt, amikor a katonák egymást akadályozva behatoltak a szűk bejáraton.

Azután néma csend, amit csak az alegységparancsnokok rövid utasításai szakítottak meg. Covell a műszereket figyelte... végül megérkezett a jelentés.

– Covell tábornok, itt Barse hadnagy. Átkutattuk a célterületet, uram. Nincs itt egy lélek sem.

Covell bólintott.

– Rendben van, hadnagy. Mi az ábra?

– Úgy tűnik, sietve távoztak. Rengeteg holmit itt felejtettek, de főleg mindenféle szemetet.

– Ezt majd a kutatócsoport meghatározza – utasította rendre Covell. – Csapdáknak nincs nyoma?

– Egyáltalán nincs, uram. Ja, és az élőlények, amelyeket a műszerek jeleztek, hosszú szőrű kis állatok voltak. Azon a fán élnek, amelyiknek a törzse keresztülnőtt a főépület tetején.

Covell ismét bólintott: ysalamiriknek hívják őket, Thrawn az utóbbi hónapokban meglehetősen sokat foglalkozott ezekkel az ostoba teremtményekkel, de hogy mi közülük a háborús erőfeszítésekhez, arra Covell nem tudott rájönni. Remélte, hogy a flotta tisztjei egyszer majd őt is beavatják a titkokba.

– Biztosítsák a terepet, amíg a kutatócsoport végzi a munkáját! – parancsolta a hadnagynak. – Helyezzék kényelembe magukat, a főadmirális ugyanis alaposan át akarja vizsgáltatni ezt a helyet.

– Nagyszerű, tábornok! – mondta a hang, a nagy teljesítményű erősítőberendezések ellenére is alig hallhatóan. – Folytasák a kutatást!

Mara Jade, aki a *Wild Karrde* pilótaülésében foglalt helyet, most oldalt fordult, hogy láthassa a mögötte álló férfit.

– Azt hiszem, ez az – vélte a lány.

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy Talon Karrde nem hallotta a szavakat, csak állt ott szótlánul, és az űrhajó ablakán át a távoli bolygót figyelte. A *Wild Karrde* a kékesfehér aszteroida közelében vesztegelt, mely ebből a szögből félhold alakúnak látszott. Mara éppen azt fontolgatta, hogy megismétli a szavait, amikor a férfi megszólalt.

– Igen. Azt hiszem, ez az – mondta. Hangja nem árulta el a lelkében dúló érzelmeket.

Mara pillantása találkozott a másodpilóta székében ülő Avesével, majd megint Karrdéra nézett.

– Nem kéne továbbmennünk? – kérdezte a lány. Karrde mély lélegzetet vett, és Mara megértette, hogy a Myrkr nemcsak a bázist jelentette a férfinak, hanem az otthonát is.

Igyekezett másra gondolni: tehát Karrde elveszítette az otthonát, ez szomorú dolog, azonban élete során ő ennél már sokkal többet is elveszített, mégis kibírta valahogy. Majd Karrde is túlteszi magát rajta...

– Az előbb azt kérdeztem, továbbmenjünk-e?

– Igen, hallottam – biccentett Karrde. A szomorkás kifejezés eltűnt az arcáról. – Azt hiszem, várunk kellene még, hátha otthagytunk valami nyomot, ami elvezetheti őket a rishi bázisunkhoz.

Mara megint Avesre pillantott.

– Nagyon alapos munkát végeztünk – közölte Aves. – Nem hiszem, hogy bármi utalás lett volna Rishire, kivéve a főkomputert, de azt az első csoport magával vitte.

– Egyetérték – felelte Karrde. – De... hajlandó vagy rábízni az életed egy feltételezésre?

Aves ajka megrándult.

– Nem nagyon.

– Én sem. Ezért várunk még.

– Mi lesz, ha észrevesznek bennünket? – kérdezte Mara. – A legrégebbi trükk, hogy valaki az aszteroidák között próbál elbújni.

– Nem fognak észrevenni – jelentette ki Karrde magabiztosan. – A legtöbb ember olyan messzire menekül Thrawn főadmirális vendégszeretete elől, amennyire csak lehet.

Hajlandó vagy rábízni az életed egy feltételezésre? – ismételte magában Mara az elhangzott szavakat. Ám véleményét inkább lenyelte; a férfinak valószínűleg igaza van; ha a *Chimera* vagy valamelyik TIE vadász véletlenül felfedezi őket, lesz még anyyi idejük, hogy fénysebességre kapcsoljanak, és eltűnjenek innen.

Logikus és világos taktika. Mara mégis érzett valami ösztönös ellenvetést a gondolatai mélyén: mintha valami nem lenne rendben.

Összeszorította fogait, és nagy gondossággal ellenőrizte a hajtóművek készenléti állapotát jelző műszereket. Aztán tovább várakozott.

A kutatócsoport gyors, de alapos és hatékony munkát végzett; mindössze harminc percre volt szükségük, hogy mindent átvizsgáljanak.

– Nos, kár volt a felhajtásért – fintorodott el Pellaeon, ahogy átfutotta a semmitmondó jelentéseket. Hasznos hadgyakorlatot jelentett a szárazföldi csapatoknak, de ezenkívül nem hozott különösebb eredményt. – Hacsak a Hyllyard Cityben bevett megfigyelőknek nem sikerült valami nyomra bukkanniuk – tette hozzá Thrawn felé fordulva.

A főadmirális ragyogó vörös szeme a monitort figyelte.

– Észleltünk egy gyenge jelzést, amely abbamaradt, mielőtt bemérhettük volna. Úgy vélem, ez lesz az. Legalább valami halvány eredmény.

– Értem, uram. Intézkedjem a terület további biztosításáról?

– Türelem, kapitány! – intette le Thrawn. – Talán nem is lesz rá szükség. Végezzen el egy középtávolságú vizsgálatot ebben az úrszektorban, és számoljon be arról, mit tapasztalt!

Pellaeon visszasietett a helyére, és bekapcsolta a műszereket. A képernyőn megjelent a Myrkr és a *Chimera* körül röpködő TIE vadászok felhője. Az egyetlen objektum, amely a megadott távolságon belül esett, nem volt más, mint...

– Arra a kis aszteroidára gondol?

– Pontosan – bólintott Thrawn. – Ezenkívül semmi figyelemre méltót nem lát, igaz? Nehogy ráirányítsa a célkereső lokátort! – mondta, mielőtt Pellaeon keze elérhette volna a kapcsolót. – Nem akarom, hogy a zsákmányunk gyanút fogjon.

– A zsákmányunk? – ismételte meg Pellaeon. – Elvégeztük az aszteroidán a rutinszerű radarvizsgálatokat három órával ezelőtt, de nem találtunk semmit, azóta pedig folyamatosan szemmel tartjuk. Nem hiszem, uram, hogy bármi is akadhatna ott a közelében.

– Én sem hiszem – mondta Thrawn. – De ez az egyetlen megfelelő méretű égitest, amely a Myrkrtól tízmillió kilométeres távolságon belül helyezkedik el. Nem maradt más hely, ahonnan Karrde figyelemmel kísérhetné a tevékenységünket.

Pellaeon megnyalta az ajkát.

– Engedelmeivel, uram, én kétlem, hogy Karrde olyan boldog lenne, hogy itt lapít valahol a közelben, arra várva, hogy észrevegyük.

A ragyogó vörös szempár egy pillanatra összeszűkül.

– Elfelejtí, kapitány – mondta lágy hangon Thrawn –, hogy én már találkoztam ezzel az emberrel. Sőt ami még fontosabb, láttam a múkinösgyűjteményét. Itt van most is, valahol a közelben. Biztos vagyok benne. Talon Karrde nem holmi egyszerű csempész; sőt alapvetően nem is az. Őt nem érdekli a vagyon, a pénz, csak az információk. A galaxis valamennyi kincsénél jobban keresi a tudást... és ez a tudás, amit nekünk nem sikerült megtalálnunk, itt van valahol, ő pedig nem hagyja el egykönnyen.

Pellaeon csendesen nézte a főadmirálist. Szép eszmefuttatásnak találta az elhangzottakat, de ugyanebből kiindulva sok, egészen más következtetést is le lehetett volna vonni.

– Parancsot adjak a TIE vadászegységnek, uram, hogy vizsgálja át a térséget?

– Türelem, kapitány, mint mondtam. A hajtóműveiket bizonyára kikapcsolták, nehogy érzékelhessük őket, ám startra készen állnak, hogy egy pillanat alatt elmenekülhessenek, mielőtt elkaphatnánk őket – gondolkodott hangosan, és Pellaeonra mosolygott: – Vagy mielőtt a *Chimera* lecsaphatna rájuk.

A kapitány emlékezett. Thrawn ugyanabban a pillanatban húzta maga elé távközlő-berendezésének mikrofonját, mikor ő kiadta a felszíni csapatoknak a támadási parancsot.

– Ön üzenetet küldött a flotta többi hajójának – mondta. – Pontosan a támadási parancsossal egy időben, nehogy lehallgathassák az üzenetet.

Thrawn kékesfekete szemöldöke felemelkedett.

– Figyelemreméltó észrevétel, kapitány. Valóban figyelemreméltó.

Pellaeon érezte, hogy elpirul. A főadmirális igen ritkán dicsért.

– Köszönöm, uram.

Thrawn bólintott.

– Pontosabban, csak egyetlen hajónak, a *Constrainer*nek üzenetem. Tíz percen belül ideér, és akkor meglátjuk, mennyire sikerült Karrdét kiismernem.

A *Wild Karrde* irányítófülkéjében tökéletesen hallották a kutatócsoport egyre szórványosabbá váló jelentéseit.

– Úgy tűnik, nem találtak semmit – jegyezte meg Aves.

– Ahogy mondtad, alapos munkát végeztünk – emlékeztette Mara, alig hallva saját szavait. A tudata mélyén rejtőző különös gondolat egyre jobban gyötörte.

– Kijutunk innen valaha? – kérdezte, Karrde felé fordulva.

A férfi haragos tekintettel pillantott rá.

– Próbáld megnyugodni, Mara! Nem tudják, hogy itt vagyunk. Nem észleltünk közvetlenül az aszteroidára nyitott keresősu-
garat sem, anélkül pedig képtelenség észrevenni a hajót.

– Hacsak a csillagromboló érzékelői nem tökéletesebbek
mint gondolod – aggódott Mara.

– Mindent tudunk az érzékelőikről – nyugtatta meg Aves –
Ereszd el magad, Mara, Karrde tudja, mit csinál. A *Wild Karrde*
a legmodernebb érzékelőberendezésekkel rendelkezik.

Ekkor kivágódott az irányítófülke ajtaja, és Mara látta, amint
Karrde két kedvenc vornskrja nyargal be a helyiségbe.

Gondozójukat szó szerint vonszolták maguk után.

– Mit keresel itt, Chin? – faggatta Karrde.

– Sajnálom, főnök – szuszogta Chin, sarkát a küszöbön meg-
vetve, miközben hátradőlt, hogy a feszes pórázt hátrébbhúzza.
Erőfeszítése nem hozta meg a várt sikert: a ragadozók tovább
vonszolták.

– Nem bírom megállítani őket. Azt hittem, téged akarnak
látni.

– Mi lelt benneteket? – kérdezte Karrde leguggolva az álla-
tokhoz. – Sok a dolgunk, nem érünk rá veletek foglalkozni.

A vornskrok rá se pillantottak, úgy látszott, tudomást sem
vesznek a jelenlétéről. Csak mereven bámultak mindketten
ugyanabba az irányba.

Marát bámulták.

– Hé! – jegyezte meg Karrde gyengéden megveregetve az
egyik állat orrát. – Hozzád beszélek, Sturm. Mi ütött beléd? –
követte az állatok tekintetét.

Egy pillanatig elgondolkodva nézett a lányra.

– Csináltál valamit, Mara?

Mara megrázta a fejét; hideg borzongás futott végig a hátán.
Találkozott már egyszer a vad vornskrok félelmetes nézésével;
amikor három napon át barangoltak Luke Skywalkerrel a Myrkr
erdeiben, és belebotlottak néhányba.

Csakhogy a vornksr-pillantások akkor nem őt vették célba,
hanem Skywalkert. Félelmetes nézésüket pedig rendszerint hir-
telen támadás követi.

– De hát ez itt Mara, Sturm! – tagolta Karrde türelmesen az állatnak; mintha egy kisgyerekhez beszélne. – Ne bolondozz; számtalanszor találkoztál már vele.

Sturm lassan, kelletlenül beszüntette a póráz rángatását, és figyelmét végre gazdája felé fordította. Karrde az állat szemébe meredt.

– Mara jó barát – ismételte. – Hallottad, Drang? – tette hozzá, és megveregette a másik vornskr orrát. – Jó barát. Megértették?

Úgy tűnt, Drang fontolóra veszi a dolgot. Azután vonakodva, akárcsak Sturm, ő is leeresztette fejét és megnyugodott.

– Így mindjárt más – motyogta Karrde, és megvakargatta az állatok füle tövét, majd felállt. – Jobb lesz, ha visszavezeted őket a helyükre, Chin. Vagy sétáltasd őket egy kicsit a folyosón, hadd mozogjanak szabadon.

– Ha legalább találnék szabad helyet a sok holmi között... – morogta Chin, és kivonszolta az állatokat. – Gyertek, kicsikéim, sétálunk egyet!

A két vornskr pillanatnyi habozás után engedelmeskedett, s hagyták, hogy kivezesse őket az irányítófülkéből. Karrde megvárta, amíg becsukódik mögöttük az ajtó, majd elgondolkodva pillantott Marára.

– Kíváncsi vagyok, mi ez az egész.

– Nem tudom – felelte a lány, érezve, hogy hangja remeg az izgalomtól. Ahogy ijedtsége alábbhagyott, a különös, gyötrő érzés megint visszaköltözött a tudatába. Visszafordult a műszerekhez, szinte vágyott rá, hogy egy csapat TIE vadász megtámadja őket.

Azonban semmi sem történt. Csak a *Chimera* látszott a távolban, amint lassan, méltóságteljesen megkerüli a Myrkret. A *Wild Karrde* műszerei nem jeleztek veszélyt. Ám a nyugtalanító érzés egyre erősebb és erősebb lett.

Eztán már nem volt képes tovább tétlenül ülni. Előrenyúlt, és készenléti állapotba billentette a hajtóművek kapcsolóját.

– Mara! – kiáltotta Aves, és felugrott, mint akit darázs csípett. – Mit csinálsz...?

– Jönnék! – csattant fel Mara; hangja különösen csengett a tudatában kavargó sokféle érzelemtől. A kocka el volt vetve: a *Wild Karrde* hajtóműveinek aktiválását érzékelték a *Chimera* műszerei. Most már mindegy, hová, de el innen.

Felpillantott Karrdéra; hirtelen félelem fogta el a férfi arcki-fejezése láttán. De az csak nézte őt egy darabig szótlanul, szemében a haragon kívül csak enyhe csodálkozás tükröződött.

– Semmi jelét nem látom a közeledésüknek – jelentette ki csendesen.

A lány megrázta fejét, könyörgő tekintettel pillantott Karrdéra.

– Hinned kell nekem – erősködött. Hirtelen elbizonytalanodott, mert még ő maga sem hitt igazán a megérzésében. – Felkészültek a támadásra.

– Hiszek neked – bólintott a férfi. Vagy talán időközben ő is rájött, hogy nincs más lehetőségük.

– Aves, fénysebességre felkészülni! Határozd meg a legegyszerűbb röppályát, ami nem vezeti őket Rishi nyomára! Később majd megállunk valahol, és módosítjuk az irányt.

– Karrde...

– Mara a parancsnokhelyettes – szakította félbe Karrde. – Ezáltal joga, sőt kötelessége, hogy fontos döntéseket hozzon.

– Igen, de... – Aves elharapta szavait. – Rendben van – mondta összeszorított fogakkal. Dühös pillantást vetett Marára, majd a navigációs komputerhez fordult, és dolgozni kezdett.

– Induljunk lassan, Mara – folytatta Karrde, odasétált a rádiós üres székéhez, és leült. – Amíg lehet, olyan irányt tartunk, hogy az aszteroida a *Chimera* és köztünk maradjon.

– Igen, uram – felelte Mara. Különös érzése eltűnt, helyét harag és zavarodottság töltötte be. De megint sikerült! Ha engedi, hogy a különös érzés elárassza tudatát, olyan, dolgokra képes, amelyekről korábban azt gondolta, nem tudja végrehajtani. Ám ez az érzés most olyan döntésre kényszerítette, amelyből később még kellemetlensége származhat.

Itt van például Karrde kijelentése, hogy ő a parancsnokhelyettes. Aves látszólag belenyugodott; de ha majd kettesben

maradnak, pokolian vissza fog fizetni érte. Örülhet, ha ép bőrrel megússza. A *Wild Karrde* éles szögben elfordult, s maga mögött hagyva az aszteroidát, a mélyűr felé lendült.

Azután a másodperc tört része alatt hatalmas tömegű űrhajó szakadt ki a hipertérből, alig húsz mérföldnyire tőlük.

Birodalmi elfogóhajó!

– Társaságot kaptunk! – kiáltotta riadtan Aves.

– Látom – motyogta Karrde hűvös nyugalommal, de Mara kiérezte hangjából a meglepetést. – Mennyi idő múlva kapcsolhatunk fénysebességre?

– Még hatvan másodperc – felelte Aves mereven. – Egy csomó szemét lebeg a külső űrben, és a komputernek idő kell, hogy mindent figyelembe vegyen.

– Akkor versenyfutás következik – sóhajtott Karrde. – Mara?

– Hajtóművek készülsége hét egész háromtized – felelte a lány, fokozatosan terhelve a még mindig lusta motorokat. A férfinak igaza lehet: kemény verseny áll előttük. Négy hatalmas generátoruk akkora gravitációs teret tud létrehozni, akár egy bolygó. Ezzel szemben a birodalmi elfogó képes addig fogva tartani egy kisebb hajót a normális űrben, míg a TIE vadászok kényelmesen ronccsá lőhetik. Szerencsére a csatahajó épp most lépett ki a hipertérből, ezért legalább egy percre lesz szüksége, hogy a gravitációs erőteret létrehozó generátorait aktivizálja. Ha addigra a *Wild Karrde*nak sikerülne a hatótávolságán kívülre kerülnie...

– Újabb látogatók – jelentette be Aves. – Néhány TIE vadászraj közeledik a *Chimeráról*.

– Hajtóművek készülsége nyolc egész hat – olvasta be, Mara. – A hajtóművek készen állnak majd a fénysebességre ugráshoz, mire a komputer megadja a pályaadatokat.

– A csatahajó helyzete?

– A gravitációs generátorokat aktiválták – jelentette Aves. Mara képernyőjén kísérteties fénykúp jelent meg, amely azt mutatta, milyen irányban közeledik feléjük a csatahajó által kibocsátott erőter. Óvatosan változtatott a hajó irányán, hogy kikerülje a vonónyalábot. Majd oldalra tekintett, hogy egy futó pillantást vessen a navigációs komputer képernyőjére. Mind-

járt kész. A navigációs erőter halvány fényfoltja rohamosan közeledett felénk...

A komputer sípoló hangon jelezte, hogy a pályaadatok elkészültek. Mara erősen megszorította a műszerfal közepén virító hiperúrkapcsolót, majd lágyan maga felé húzta. A *Wild Karrde* enyhén remegett, és egy másodpercig úgy látszott, hogy a csatahajó nyerte a halálos versenyt. Aztán a csillagok hirtelen fényes csíkokká alakultak.

Sikerült. Aves megkönnyebbülten sóhajtott, amikor az űrhajó fénysebességre ugrott.

– Meleg helyzet volt, az biztos. Vajon honnan jöttek rá, hogy ott bujkálunk?

– Fogalmam sincs – felelte Karrde csendesen. – Mara?

– Én sem tudom. – Mara mereven bámulta a képernyőt, kerülve társai tekintetét. – Talán Thrawn megérzése vezette nyomra őket. Ez már máskor is előfordult.

– Még szerencse, hogy nemcsak neki akadnak efféle előérzetei – jegyezte meg Aves különös hangon. – Igazad volt, Mara. Sajnálom, hogy az előbb kiabáltam.

– Igen – tette hozzá Karrde –, valóban remek munka volt.

– Köszönöm – suttogta a lány, és nem merte levenni a szemét a képernyőről, mert hirtelen potyogni kezdtek a könnyei. Megint megrohanták az emlékek. Eszébe jutott, mennyire várta, hogy Luke Skywalker X-szárnyú gépe megtalálja őt a végetlen világűrben. Végül sikerült, és ebben nagyobb szerep jutott Luke ösztöneinek, mint a szerencsének.

Az elmúlt öt év során ez az emlék számtalanszor visszatért. A megérzések és a belső kényszer pedig egyre inkább részévé vált tudatának.

Dühösen kitörölte szeméből a könnyeket, s igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Most is a régi érzések öntötték el... de mégis más volt minden. A hangok az agyában, melyek ellen nem tehetett semmit, s melyek elviselhetetlen, gyötrő szenvedést okoztak. Mindenáron szabadulni akart ettől az érzéstől, még azon az áron is, ha el kell szakadnia megszokott környezetétől.

Azonban ő nem a Phorliss kantin felszolgálónője, nem is a Caprioril motoros bandáinak menekülő áldozata. Parancsnok-helyettes a galaxis egyik legügyesebb csempészenek űrhajóján, és olyan belső erőkkel rendelkezik, amelyeneket senki sem látott a császár halála óta.

Ezek a belső képességek pedig ismét elvezetik őt Luke Skywalkerhez. És akkor megöli.

Talán azután megszűnnek a tudatát gyötrő hangok.

A parancsnoki hídon Thrawn főadmirális szótlanul nézte a távoli aszteroidát és a közelében veszteglő csatahajót. Nagyon hasonlít ahhoz az esethez, gondolta Pellaeon, amikor nemrégiben Luke Skywalker szökött meg a főadmirális csapdájából. Lélegzetvisszafojtva figyelte Thrawnt, azon tűnődött, vajon a *Chimera* személyzetéből ki milyen büntetésre számíthat a kudarc okán.

Thrawn körbefordította tekintetét, és szinte társalgási hangon kezdte.

– Roppant érdekes, kapitány. Megfigyelte pontosan az események menetét?

– Igen, uram – felelte Pellaeon óvatosan. – Az űrhajó hajtóműveit aktiválták, mielőtt a *Constrainer* megérkezett volna.

– Valóban – bólintott Thrawn. – És ezt csak három dologgal lehet megmagyarázni. Egy: Karrde, mondjuk, éppen akkor készült indulni; kettő: valamitől pánikba esett... – a vörös szem-pár felvillant –, vagy három: valaki figyelmeztette.

Pellaeon érezte, hogy a hátán feláll a szőr.

– Remélem, uram nem gondolja, hogy valamelyik emberünk leadta nekik a drótot.

– Persze, hogy nem. – Thrawn ajka megrándult. – A *Chimera* legénységének hűségéhez nem férhet kétség, a *Constrainer* pedig a hipertérben tartózkodott, és egyébként sem adhatott volna le jelzést anélkül, hogy ne észleltük volna. – Odasétált parancsnoki székéhez, és leült.

– Érdekes probléma, kapitány. Később majd alaposabban átgondolom. De mindenekelőtt újabb hadihajókat kell szerez-nünk. Érkezett mostanában válasz a felszólításunkra?

– Semmi figyelemre méltó, főadmirális – felelte Pellaeon, miközben még egyszer átfutotta az üzeneteket, hogy felfrissítse memóriáját.

– Ötven csoportnak küldtem üzenetet, ezek közül nyolc vá-laszolt, de egyik sem akarja végérvényesen elkötelezni magát. Még várunk a többiek reagálására.

Thrawn bólintott.

– Adjunk nekik még néhány hetet. Ha akkor sem válaszol-nak, majd kissé meggyőzőbbé tesszük a felszólítást.

– Igen, uram. – Pellaeon habozott. – Jomarkból újabb üzenet érkezett.

Thrawn Pellaeon felé fordította ragyogó vérvörös szemét.

– Nagyra értékelném, kapitány – mondta minden szót hang-súlyozva –, ha megmagyarázná C’baoth Jedi mesternek, hogy mindent elront, ha állandóan Jomarkból hívogat bennünket. Ha a lázadók megtudják, hogy kapcsolatban állunk, lemondhat róla, hogy Skywalkerrel még egyszer találkozik.

– Már megmagyaráztam neki, uram – fintorodott el Pel-laeon. – Nem egy alkalommal. De mindig azt válaszolta, hogy Skywalker előbb-utóbb úgyis megjelenik valahol. Ezenkívül pe-dig azt követeli, hogy Skywalker testvérét adjuk át neki.

Hosszú másodpercekig Thrawn nem szólt semmit.

– Azt hiszem, addig nem tudjuk befogni a száját semmivel, amíg meg nem kapja, amit akar – döntött végül. – Sőt addig a munkájára sem igen számíthatunk.

– Igen, már akkor is háborgott, amikor a támadás koordiná-táit kértük tőle – bólintott Pellaeon. – Többször is felhívta a fi-gyelmemet arra, hogy nem képes előre megjósolni, mikor érke-zik Skywalker Jomarkba.

– Ez azt jelenti, hogy súlyos következményekkel járhat, ha ő éppen akkor nem tartózkodik ott – mordult fel Thrawn. – Én sem ma kezdtem a játékot, és lassan kezdek belefáradni. – Mély lélegzetet vett, majd lassan kifújta a levegőt. – Nos, kapitány,

ha C'baoth legközelebb hív bennünket, tájékoztassa, hogy a Taanab-akció lesz az utolsó megbízatása a közeljövőben. Skywalker két héten belül biztosan nem érkezik Jomarkba; az a kis zavargás, amit a lázadók főhadiszállásán keltettünk, jó időre leköti a figyelmét. Ami pedig Organa Solót és a még meg sem született Jedit illeti... közölje vele, hogy mostantól én veszem kezembe az ügyet.

Pellaeon gyors pillantást vetett a válla fölött abba az irányba, ahol a főadmirális testőre, Rukh állt szótlanul, közvetlenül az ajtó mellett.

– Ez azt jelenti, uram, hogy a Noghrit is kihagyja a számításáiból?

– Van valami kifogása ellene, kapitány?

– Nem, uram. Csak szeretném felhívni a figyelmét, hogy a Noghri sohasem szeretett fél munkát végezni.

– A Noghri bolygón a birodalomhoz hű alattvalók élnek – felelte hűvösen Thrawn. – És ami a legfontosabb, velem szemben is lojálisak; azt fogják tenni, amit mondunk nekik. De figyelembe fogom venni a javaslatát. Mindenesetre a feladatunkat befejeztük itt a Myrkren. Adjon parancsot Covell tábornoknak a felszíni haderő visszavonására.

– Igen, uram – felelte Pellaeon, és intett a rádiós tisztnek, hogy továbbítsa az üzenetet.

– Három óra múlva várom a tábornok jelentését – folytatta Thrawn. – Tizenkét óra múlva pedig külön jelentést kérek arról, ki volt a három legügyesebb gyalogos katona, és a két legjobb harcijármű-vezető. Ezt az öt embert azonnal készítsék fel a Tantiss-hegyi hadműveletre, és vigyék őket haladéktalanul Waylandbe!

– Értettem – bólintott Pellaeon, és kötelességtudóan feljegyzett minden szót Covell iratgyűjtőjére. Már hetek óta válogatták a legjobb embereket a Tantiss-hegyi hadművelethez. Thrawn különösen szívén viselte ezt a kérdést, és gyakran személyesen hívta fel a tisztek figyelmét, hogy próbálják a legjobb emberanyagot összeállítani, mert csak így lehet csapást mérni a lázadókra.

Thrawn az alattuk húzódó bolygót nézte az irányítóterem ablakából.

– És amíg a tábornok visszatér a csapataival, lépjen érintkezésbe a Hyllyard Cityben bevetett ügynökeinkkel is – mondta, és elmosolyodott. – A galaxis valóban hatalmas, de még Talon Karrde is felhagy egyszer a meneküléssel, és megpihen valahol.

Az építmény nem érdemelte ki a Jomark Kastélya elnevezést. Még Jorus C'baoth értékrendje szerint sem. Alacsony, piszkos, viharvert épületekből állt, amelyeket valami rég letűnt, idegen faj épített, és amelyek egy kialudt vulkán közepén emelkedtek. Mégis, a szunnyadó vulkán peremét alkotó hegycsúcsok, és a kráter közepén megbúvó szigetet körülvevő gyűrű alakú tó olyan festői környezetet varázsoltak a kastély köré, hogy C'baoth megértette, miért építették éppen ide az idegenek. Annak idején valóban kastély, vagy talán templom lehetett; és pompásan megfelelt egy Jedi-mester lakhelyéül. Annál is inkább, mert a helybéli lakosság ösztönös félelemmel viseltetett iránta, a tó közepén megbújó sziget pedig nagyszerű leszállóhelyet kínált Thrawn főadmirális úrhajóinak.

C'baoth a kastély teraszán állt, és a tavat bámulta. Gondolatait mégsem a táj szépsége, vagy Birodalommal kapcsolatos problémák töltötték ki. Hanem a tény, hogy nemrégiben apró zavart érzett az Erőben.

Olyat, amelyet már korábban is tapasztalt. Vagy legalábbis azt hitte. A múlt eseményeit nehéz nyomon követni; a jelen kavargó eseményei pedig bizonytalanná tették. Saját emlékképei is mintha csak képernyőn villantak volna fel; a történelem eseményeire pedig úgy gondolt vissza, mintha az ok-okozati összefüggéseket valaki más magyarázná neki, és ezen magyarázat lényege már tovatűnt volna a távoli múltban.

Ám ez mit sem számít. Az emlékek nem olyan lényegesek, még saját múltjának emlékképei sem. Még mindig vele van az Erő, és ez a legfontosabb. Mindaddig, amíg ez így lesz, senki sem árthat neki, és senki sem veheti el tőle azt, ami az övé.

Pedig ezt már Thrawn főadmirális is megpróbálta. Vagy mégsem?

C'baoth végigpillantott a teraszon. Ez a hely nem az igazi otthona. Nem Wayland, amit a Sötét Jeditől zsákmányolt, miután a császár azzal a feladattal bízta meg, hogy őrizze a Tantiss-hegyet. Ez a hely Jomark, ahol ő csak várakozik... valakire.

Ujjaival beletúrt hosszú, ős szakállába, és kényszerítette magát, hogy koncentráljon. Luke Skywalkerre vár, ezt tisztán látta. És Luke Skywalker valamikor el fog jönni hozzá, és akkor őt is, meg a hűgát is, sőt az asszony még meg nem született ikreit is a maga oldalára állítja. Thrawn főadmirális neki ígérte őket, ha segít visszaszerezni a Birodalmat.

Hirtelen megrémült a gondolattól. Nem kis dolog, amit Thrawn főadmirális a fejébe vett. Minden lépésüket alaposan meg kell gondolni. Waylanden persze nem kellett ennyit körülményeskednie; különösen, miután megküzdött a császár testőrével.

Elmosolyodott. Óriási küzdelem volt. De minél erősebben igyekezett visszagondolni, annál inkább kiestek emlékezetéből az apró részletek. Túl régen történt mindez...

Túl régen... mint azok a zavarok az Erőben.

Ujjai elengedték ős szakállát, és a nyakában csüngő medállal játszottak. A meleg fémet szorongatva igyekezett áthatolni a múlt emlékeit borító homályon. Nem téved, ugyanez a gyenge zavar támadt az Erőben már korábban is, három alkalommal. Mint amikor valaki egy hirtelen vészhelyzetben véletlenül rájön, hogyan használhatja fel az Erőt, hogy aztán nyomban el is feledje, mi és hogyan történt.

Nem értette tökéletesen, de abban biztos volt, hogy ártalmatlan dolog, ezért nem is foglalkozott vele tovább.

Érezte, hogy a birodalmi csillagromboló megjelent az égen, magasan a felhők fölött, hogy a bolygó lakói ne lássák. Az éjszaka beálltával űrkomp fog érkezni, és elviszi őt valahová, talán a Taanabra, hogy segítsen koordinálni egy hadmozdulatot.